

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 790/2015
10.09.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Лидије Ђукић и Божидара Вујичића, чланова већа, у парници тужиле З.Г., из С., чији је пуномоћник Н.С., адвокат из С., против тужене П. у. Н.р. из С., ради поништаја решења о отказу уговора о раду и исплате, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1525/14 од 17.10.2014. године, у седници одржаној 10.09.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиле изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1525/14 од 17.10.2014. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Суботици П1 691/13 од 09.04.2014. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужилца тражила поништај решења туженог о отказу уговора о раду број 1677/03 од 19.08.2013. године и исплату плате за период од 19.08.2013. године до 11.10.2013. године од 72.428,78 динара са припадајућом законском затезном каматом; ставом другим изреке, обавезана је тужилца да туженом накнади трошкове спора од 30.600,00 динара.

Пресудом Апелационог суда Новом Саду Гж1 1525/14 од 17.10.2014. године ставом првим изреке, одбијена је жалба тужиле и потврђена пресуда Основног суда у Суботици П1 691/13 од 09.04.2014. године; ставом другим изреке, одбијен је захтев тужене за накнаду трошкова састава одговора на жалбу.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилца је изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", број 72/11 и 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија тужиле није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила је са туженом П. у. закључила уговор о раду 12.08.2013. године на основу којег је засновала радни однос на одређено време, у трајању до 60 дана на радном месту васпитача. Тужена П. у. за време коришћења годишњих одмора запослених у летњем периоду, по потреби, ангажује васпитаче и стога је тужила позвана да ради. Решењем тужене од 19.08.2013. године тужили је отказан уговор о раду од 12.08.2013. године због истека рада на одређено време, с тим што је у поуци о правном леку наведено да запослени против овог решења може покренути поступак пред надлежним судом у року од 90 дана од пријема решења. Тужила је 19.08.2013. године дошла на посао, али тог дана је одбила пријем решења о отказу и тужили је решење о отказу уговора о раду достављено касније. За обављени рад код туженог, тужили је исплаћена плата. Потом је тужила, у складу са поуком о правном леку, поднела тужбу ради поништаја решења о отказу уговора о раду.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, правилан је закључак нижестепених судова да је побијано решење законито.

Закон о основама система образовања и васпитања ("Службени гласник РС", бр.72/2009, 52/2011, 55/2013), у члану 132. став 1. тачка 1. прописује да установа може да прими у радни однос на одређено време без конкурса лице ради замене одсутног запосленог до 60 дана.

По оцени Врховног касационог суда, код тужене П. у. постојала је потреба за радом васпитача у летњем периоду 2013. године због одсуства радника услед коришћења годишњег одмора. Због тога је тужени закључио уговор о раду на одређено време са тужиљом као васпитачем у којем је наведено да је трајање рада до 60 дана. Како је тужени примио тужилу у радни однос на одређено време, у смислу члана 132. став 1. тачка 1. Закона о основама система образовања и васпитања, за период од 12.08.2013. до 19.08.2013. године, тужили је по престанку потребе за њеним радом отказан уговор о раду. У тој ситуацији, побијано решење је законито, обзиром да је тужила била упозната да закључује уговор о раду на одређено време до 60 дана, што значи да тужени уговор може да откаже и пре истека овог рока као у конкретном случају.

Стога су неосновани ревизијски наводи о погрешној примени материјалног права. Суд је ценио и остале наводе ревизије, али их није посебно образлагао, обзиром да нису од утицаја на доношење другачије одлуке.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци на основу члана 414. став 1. Закона о парничном поступку.

**Председник већа – судија
Весна Поповић, с.р.**